

EEN DROEVIG BERICHT

– DOOR DOCTOR SCIENTIARUM HUMANORUM XAVIER XHONNEUX –

‘When Sam Israel III woke up on a hot Monday in June 2008, he had already decided it was a good day to die.’

– Elizabeth Greenwood, uit *Playing Dead: A Journey Through the World of Death Fraud* (2016)

‘Maar het huwelijk is nu eenmaal een langdurige staat van ongewenste intimiteit: je komt veel meer over elkaar te weten dan de bedoeling was.’
‘Bestond er maar liefde zonder pijn. Maar vanaf het moment dat je liefhebt, staart de goddeloze imperfectie van het hele bestaan je recht in het gezicht.’

– Renate Dorrestein, uit *Een sterke man* (1994)

Waarde lezer,

Ere-korpsoverste Anthony Thieffry van de Randstedelijke Politiezone Z walgde van zichzelf. Bij enig introspectief onderzoek kwamen drie redenen bovendien.

Eerst had je zijn schrijverschap, ondertussen een bekend zeer. Hoe kwam het toch, aldus de vraag die heelder dagen en nachten zijn binnenste overhoophaalde, dat de boeken van sommige schrijvers goed verkopen terwijl anderen ze aan de straatstenen niet kwijt-raken? Hij had eens gelezen dat succesauteurs het zover schoppen omdat ze in hun boeken een gesprek op gang weten te brengen dat anderen kunnen verderzetten. Hoe dan ook vond hij doorbreken als schrijver een wonder. Auteurs die worden opgepikt, waren toevens. Een zaak lag vast: hij stond aan de kant van de straatstenen.

Vorig jaar had hij na het *débaclé* met zijn mala fide uitgever in een opwelling zijn boek alsnog in eigen beheer laten drukken. Ik had hem aangeraden om uit voorzichtigheid op het orderformulier de minimumoplage van vijfhonderd exemplaren aan te vinken. Een bestelwagen van post.nl trotseerde de holle weg om die overzienbare hoeveelheid te bezorgen in vijftig dozen van tien.

‘Kijk eens aan, die lekkere dozen,’ klonk het opgewekt uit de mond van de allochtone fournisseur. ‘En nog een prettige dag verder.’

Een begeleidend schrijven van de producent was bijgevoegd. De brief maakte een voorgedrukte indruk. Hij ving aan met felicitaties. Schrijven, zo stond er, is heus niet iedereen gegeven. Daarom bieden we u, mijnheer Tirry (de fout geschreven naam duidelijk achteraf ingevuld en in een ander kleurtje) bij aanschaf van alle verdere tranches a rato van vijfhonderd stuks een extra korting aan van tien procent. Was ondertekend onleesbaar, directeur.

Onmiddellijk vonden de eerst twee exemplaren via Anthony's hand een afnemer, de eerste zijnde hijzelf, de tweede ik. Daar bleef het bij.

Een tijdlang bleef de levering geparkeerd in de grote hal onder een vrijstaand tafeltje niet ver van de plaats waar de post.nl'er ze had neergepoot. Daar ontwikkelde ze zich algaauw tot een doorn in het oog van de zaalbeheerder.

‘Excuseer, mijnheer Thieffry,’ sprak ze hem op een ochtend nogal geagiteerd toe. ‘Uw boeken hebben een disruptief effect op de spatiale beleving van de hal. Laten we afspreken dat u nog een week krijgt om die rommel hier weg te halen.’

‘O ja?’ had hij onbeleefd terug gesneerd. ‘En als een week nu eens niet genoeg is? Het aan de man brengen van nicheliteratuur vraagt tijd, weet u wel? Laat dit nu net een uitstekende uitstalplek zijn.’

‘Dan zult u het zien,’ antwoordde de butler toonloos. Ze draaide zich op haar hakken om en denderde de hal uit.

Het moet gezegd, een week is zo voorbij. De dozen verkasten naar de kelders in een door de logistiek medewerkster aangeduide ruimte. De verhuis bracht iets van opluchting. Nu ze niet langer in de hal lagen, leek het wel of de boeken ook echt de deur uit waren. En al klopte dat nog niet, dan verschaftte de wetenschap dat ze in afwachting een veilig plekje hadden gekregen, Anthony de nodige tijd voor het bedenken van verdere initiatieven inzake de verspreiding van zijn geestesproduct. Gedreven door heimelijke hoop ging hij af en toe speciaal langs om er een blik op te werpen. Waarom, zo bedacht hij, zou een huis als dit, dat zovele personen tot werkplek dient, ook niet een paar leesbeesten herbergen die zich bij het passeren niet konden inhouden om een exemplaar mee te grissen?

Niet dus.

Algaauw maakte opstijgend keldervocht het verpakkingskarton nat en slap. De boeken kregen niet lang de tijd zich vol te zuigen met water. Op een goede dag waren ze verdwenen. Een chauffeur wist hem te tippen dat de verantwoordelijke voor de voorraden ze bij het oud papier had gedaan.

Een tweede pijnpunt, dat zo mogelijk nog meer stak, vormde zijn carrière. Zijn loopbaan lag nu definitief achter hem. Waarop kon hij terugblikken en welk gevoel hield hij daaraan over? Hij had niet voor de gemakkelijkste weg gekozen. De sectie Moord vreet aan je, zoveel is zeker. Een enkele keer doe je iets nuttigs door zwaar crimineel tuig in te rekenen, maar de meeste moordenaars wekken deernis op. Dikwijls zijn het gewone mensen wie het te machtig werd, of ze zijn getikt en dan kunnen ze het ook niet helpen.

Denkende aan zijn eigen mentale toestand, was zeker dat laatste meer en meer gaan wegen.

Met weemoed dacht hij terug aan zijn schriftje met daarin de lijst van door hem opgeloste moordgevallen. Dat schriftje, het weer Spiegelde zijn zo rijke staat van dienst. In de verhuis naar Wijmen-